

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818202383
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8818202383.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu Y. T., P. XX, XXX XX P., S.: XX XXX XXX, proti žalovaným: 1. J. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XXX/XX, XXX XX L., 2. J. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/XX, XXX XX L., o zaplatenie 5.043,34 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 10Csp/130/2018-71 zo dňa 06. mája 2021, takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výroku II. v časti nepriznaných úrokov z úveru po zosplatnení úveru a vo výroku III. a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný v 1/ a v 2/ rade sú povinní, spoločne a nerozdielne, zaplatiť žalobcovi sumu 4.671,46 € spolu s 5% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 28.4.2017 do zaplatenia, a to v splátkach po 45,- € mesačne, pričom každá splátka bude splatná vždy do posledného dňa tohto ktorého kalendárneho mesiaca nasledujúceho po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku. V prípade omeškania čo i len s jednou splátkou sa stane splatným celý zvyšok neuhradeného dlhu.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.

III. Žalobca má voči žalovaným v 1/, 2/ rade nárok na náhradu trov konania. O výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 232 ods. 3, 4, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade ako dlžníkom, a žalovanou v 2. rade ako spoludlžníkom došlo dňa XX.XX.XXXX k uzatvoreniu zmluvy o úvere, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť medziúver vo výške 5.000,- Eur. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 27.04.2017 žalobca oznámil žalovanému v 1. rade, že ku dňu 27.04.2017 nastáva mimoriadna splatnosť celého úveru na základe zmluvy o úvere, resp. L.. Na základe toho ho požiadal o vrátenie celej dlžnej sumy vrátanej príslušenstva, ktorá predstavovala 5.088,34 Eur. Rovnaké oznámenie bolo doručené aj žalovanej v 2. rade. Z výpisu z účtu medziúveru vyplýva, že dlžná suma zmluvy ku dňu 27.4.2017 predstavuje sumu 5.088,34 Eur mínus suma nezaplatených poplatkov ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, t.j. 45,- Eur, čiže 5.043,34 Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetný právny vzťah posudzoval ako spotrebiteľskú zmluvu, a to aj napriek tomu, že ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal za to, že nárok žalobcu je v časti oprávnený, v časti neoprávnený. Žalobcovi nepriznal poplatok za vedenie účtu 29,- Eur, ktorý si započítaval z uhrádzaných súm. Na toto nárok žalobca nemá, lebo je v rozpore so spotrebiteľským právom - vedenie účtu je bežná prax bankovej, resp. nebankovej inštitúcie, ktorá poskytuje úvery, čo sa týka aj stavebného sporenia. Vedenie účtu nie je služba, ktorá je v prospech spotrebiteľa - je v prospech dodávateľa finančnej služby, preto mu za to nárok na poplatok nepatrí. To platí aj o poplatku 100,- Eur za spracovanie stavebného úveru a medziúveru, ako vyplýva z účtu medziúveru, ktorý si zaúčtoval hneď pri výplate medziúveru. Žalovaným reálne nebola poskytnutá suma 5.000,- Eur, ale 4.000,- Eur dňa 15.2.2013 a 900,- Eur dňa 12.07.2013, t.j. spolu 4.900,- Eur. Na tento poplatok za spracovanie úveru žalobca nárok nemá. Rovnako žalobcovi nepriznal ani poplatky za upomienky vo výške 180,- Eur, ktoré si uplatnil, keďže ani na tieto nárok nemá. Pokiaľ ide o jednotlivé upomienky za všetky si žalobca účtoval vysoké sumy, jednak zbytočné opakovanie upomienok a suma, ktorú za tieto upomienky žiada nie je ekvivalentná bežnej námahe, ktorú žalobca musel vynaložiť za upomínanie žalovaných, preto súd tieto poplatky nepriznal. Pokiaľ ide o poplatok za vedenie účtu 62,88 Eur, tak ide o poplatky, ktoré žalobca zrážal žalovaným na konto sporenia. Znamená to, že žalobca osobitne žalovaným zrážal poplatky za vedenie konta medziúveru a osobitne konta sporenia. Aj tieto poplatky odčítal od žalovanej sumy. Rovnako nepriznal ani 6,59% ročný dohodnutý úrok za úver, nakoľko vyhlásením okamžitej splatnosti žalobca prestal poskytovať žalovaným finančnú službu, preto nemá nárok na ďalšiu odmenu za túto finančnú službu, ktorú po zosplatnení už neposkytoval. V tejto časti vo výroku II. žalobu zamietol. V prípade poplatkov za poistenie zistil, že išlo o poistenie pre prípad smrti, čo je zrejmé, že takáto poisťovňa nenastala a teda žalobcovi priznal aj poplatky za poistenie, ktoré si účtoval z jednotlivých splátok. Vo vzťahu k úrokom z omeškania po zosplatnení poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/143/1998 a uviedol, že v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania. V danej veci žalobca pristúpil k zosplatneniu celého úveru ku dňu 27.04.2017, teda týmto dňom sa stal splatný celý úver, zo strany navrhovateľa, došlo k určeniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru a preto dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na úroky z úveru iba do dňa 27.04.2017, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Vzhľadom na vyššie uvedené priznal žalobcovi sumu 4.671,46 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z prisúdenej sumy, a to od 28.04.2017 až do zaplatenia a žalobu čo do zvyšku zamietol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca bol v spore v prevažnej miere úspešný, preto mu priznal trovy konania. O samotnej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku II. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. d), f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Pokiaľ ide o nepriznanie nároku na poplatky, tak na týchto ďalej netrvá, no pokiaľ ide o nepriznanie nároku na úrok za úver po vyhlásení splatnosti, s týmto sa jednoznačne nestotožňuje. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na starú judikatúru, ktorá už v danom čase nie je aktuálna. Jednoznačne nesúhlasil s tým, že po vyhlásení splatnosti už neposkytuje finančnú službu za ktorú má nárok na úrok za úver, nakoľko žalovaní stále disponujú istinou, sumou poskytnutého úveru, teda žalovaným stále túto službu poskytuje. Uviedol, že zmluva o úvere je absolútny obchod a bez ohľadu na povahu účastníkov úverového vzťahu sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Poukázal na znenie § 502, § 503 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka vzhľadom na ktoré nárok na úver nie je predmetom zmluvného dojednania, keďže tento nárok priznávajú žalobcovi priamo právne predpisy. Stotožnil sa s tvrdením, že ide o značnú nerovnováhu medzi stranami sporu, no má za to, že táto je práve v neprospech veriteľa nakoľko žalovaní sú neprímerane zvýhodňovaní a majú právo užívať peňažné prostriedky bezodplatne a rovnako sú neprímerane zvýhodňovaní aj proti dlžníkom, ktorí si svoje povinnosti plnia riadne a včas. K zosplatneniu musel pristúpiť preto, lebo len tak môže pristúpiť k vymáhaniu dlžnej sumy a zdá sa mu neprípustné, aby sa dostal do horšej situácie. Zdôraznil, že žiaden právny predpis neumožňuje poskytnúť úver na základe zmluvy o úvere, ktorý by bola poskytovaný bezodplatne. V tejto súvislosti poukázal na samotný zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý sám predpokladá platenie úrokov za úver až do samotného splatenia istiny. Rovnako poukázal aj na najnovšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020, kde zdôrazňuje, že žiadna zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná a bez poplatkov, pričom v tejto súvislosti

poukázal aj na ďalšie rozhodnutia súdov v obdobných veciach. Vzhľadom na uvedené mal za to, že súd nepostupoval správne, keď s odkazom na staršiu, neaktuálnu judikatúru súdov nepriznal nárok na úroky z úveru po vyhlásení splatnosti. Záverom uviedol, že súd prvej inštancie vo výroku o trovách konania priznal žalobcovi nárok na ich náhradu, avšak neuviedol v akom rozsahu. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť mu 6,59% ročný úrok do zaplatenia, a to po 45,- Eur mesačne pod stratou výhody splátok a vo zvyšku aby rozhodnutie súdu potvrdil. Zároveň si uplatnil nárok na trovy odvolacieho konania.

7. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanou inou vadou konania a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Žalobca ešte namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

11. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky, pretože súd prvej inštancie síce aplikoval správny právny predpis, ale tento nesprávne interpretoval.

12. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanými je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená úverová zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaní sú spotrebiteľmi, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

13. Je teda nepochybné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pričom aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalovaní ako spotrebiteľia osobitne nevyjednali a nemali ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

14. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy. Predmetná vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny

vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť žalovaných ako spotrebiteľov vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

15. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti okrem iného z dôvodu, že žalobcovi ako veriteľovi prináležia zmluvné úroky len do dňa zosplatnenia úveru, a po tomto dni už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Odvolací súd konštatuje, že v tomto smere vzhladol odvolanie žalobcu ako dôvodné, a to vzhlľadom na už ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v tejto otázke.

16. Vo vzťahu k pojmu ustálená rozhodovacia prax poukazuje odvolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 10/2021 zo dňa 25.02.2021, kde Najvyšší súd SR v bode 11. odôvodnenia uviedol, že: „V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 C.s.p.) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.“ Vo vzťahu k uvedenému pojmu zaujal obiter dictum stanovisko aj Ústavný súd SR vo veci sp. zn. I. ÚS 51/2020-50 zo dňa 09.06.2020 nasledovne: „Inak povedané, pokiaľ nejde o rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (relevantné sú aj staršie zbierky, pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018), tak možno za ustálenú prax považovať aj nepublikované rozhodnutie, ale musí spĺňať ďalšie predpoklady, a to (i) buď je tento názor vyjadrený opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach, alebo (ii) názor je vyjadrený aj v jednotlivom nepublikovanom rozhodnutí, ale na toto rozhodnutie (resp. právny názor v ňom vyjadrený) nadviazali niektoré neskôr vydané rozhodnutia, t. j. opäť musí ísť o akceptáciu právneho názoru vo viacerých ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že pokiaľ najvyšší súd odkazuje na nepublikované rozhodnutia, malo by ísť o „viacero“ takýchto rozhodnutí.“

17. Odvolací súd dáva do pozornosti, že Najvyšší súd SR sa otázkou nároku na zaplatenie zmluvného úroku po zosplatnení zaoberal už v rozhodnutiach sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30.07.2019, sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16.02.2020, 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16.06.2020, sp. zn. 2 Cdo 115/2019 zo dňa 30.06.2020, sp. zn. 3 Cdo 1/2020 zo dňa 25.08.2020, sp. zn. 8 Cdo 135/2020 zo dňa 26.08.2020, sp. zn. 3 Cdo 35/2020 zo dňa 24.09.2020, sp. zn. 6 Cdo 56/2020 zo dňa 28.10.2020, sp. zn. 2 Cdo 83/2020 zo dňa 29.10.2020, sp. zn. 7 Cdo 186/2020 zo dňa 25.11.2020, sp. zn. 4 Cdo 10/2021 zo dňa 25.02.2021 a napokon aj v R 5/2021, v ktorých jednotne dospel k záveru, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi prináleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti zaplatil dlžník ako cenu peňazí. Z uvedeného je zrejme, že takto prezentovaný právny názor je už ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Odvolaciemu súdu tak v tomto smere neostávalo nič iné, ako rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavej časti, avšak len v časti, ktorým súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na úroky z úveru po jeho zosplatnení zrušiť, lebo ten pri svojom rozhodovaní o tomto nároku žalobcu nevzal do úvahy už ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

18. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že žalobca síce podaným odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., avšak tento nenapadol v celom rozsahu. Aj z obsahu podaného odvolania vyplýva, že jeho odvolanie smerovalo len proti tej časti výroku II. rozsudku, ktorou súd prvej inštancie zamietol žalobu o nárok na úrok za úver po vyhlásení predčasnej splatnosti a vo zvyšnej časti zamietavého výroku (nároky na poplatky) netrval na súdom zamietnutých nárokoch. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd zaoberal odvolacím prieskumom len tejto napadnutej časti výroku II. rozsudku s tým, že zvyšná časť tohto výroku, keďže nebola odvolaním napadnutá, ostáva nedotknutá.

19. Vzhlľadom na vyššie uvedené, preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v časti nepriznaných úrokov z úveru po zosplatnení úveru a v súvisiacom výroku III. o trovách konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 C.s.p.

20. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - opätovne posúdiť nárok žalobcu na dohodnutý úrok vo výške 6,59% ročne po vyhlásení

predčasnej splatnosti, vysporiadať sa s námietkami žalobcu (rozhodovacia prax dovolacieho súdu) a pri rozhodovaní o trovách konania uviesť a percentuálne vyjadrenie čistého úspechu úspešnejšej sporovej strany - následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2, 3 C.s.p. aj náležite odôvodniť.

21. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).